

стигнахъ крайтъ. Дупката е засипана съ малко прѣстъ
и се затуля съ една скала.

Петръ и Никола отидоха надъ камената стѣна, която се намѣрваше край брѣгътъ на пропастьта. Петръ разгледа мѣстността, нѣщо съобрази, изчисли и послѣ каза:

— Тука може да се направи една подземна машина, съ която може да се измъкватъ въ подземиято много нѣща, каквито ни сж нуждни. Контрабандиститѣ могатъ да истварватъ съндацитѣ на брѣгътъ и сами да не знаятъ, кадѣ се дѣва тѣхната контрабанда.

— Ами турцитѣ? забѣлѣжи Никола.

— Този бръгъ се счита за недостъпенъ. Тука нѣма стража и никога нѣма да има. Много добро откритие! Но никой не трѣбва да знае за това, освѣнъ насъ двамата и майка ми.

— Недѣй се плаши, никой нѣма да узнае, го увѣряваше Никола.

— Нека турцитѣ да търсятъ, колкото искатъ, въ нашата къща; тѣ никога нѣма да се усѣтятъ, че имаме такова скривалище.

Петръ пакъ почна да разглежда. Извади записната си книжка, рисува, смѣта, записва, измѣрва, послѣ, като се върна въ къщи, направи планътъ на машината, назначи голѣминитѣ на всѣка часть и отдѣлно ги раздаде на мастори, за да не могатъ да се догадятъ, какво правятъ тѣ. Явно е, че примѣрътъ на братията научиха Петра да бѣде остороженъ и той всичко отбѣгваше, което можаше да хвърли най-малката сѣнка на подозрѣнието.